Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

N:o 35 Den 29 Aug. | Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet. Redaktion: Signe och A. Walder. | 43 årg. 1926

Gud mättar allt levande.

Ps. 104: 24—33.

Legenden berättar om en gammal tysk byfogde, som aldrig var nöjd med väderleken.

Regnade det, så ville han ha solsken och tvärt om. Finge *han* bara bestämma väderleken en sommar, menade han, så skulle det bli en skörd så rik som aldrig tillförene. Gud lät den självkloke mannen få sin vilja fram att bestämma om vädret från våren till hösten.

O, huru fogden fröjdades. I regel lät han det regna en liten skur varannan dag, för övrigt sken solen från en molnfri himmel. Säden växte och blev så hög och rak, men o, när de stackars bönderna skulle tröska, så funno de ingen kärna i axen. Fogden hade glömt bort vinden och därför voro axen tomma, och alla, som han bestämt vädret åt, fingo vara utan säd och skörda bara halmen i stället.

Byfogdens knorrande släkte är inte utdött än. Vi tycka nog lite var, att om vi finge bestämma och regera, så skulle allt bli bra.

Men tänk huru litet vi i själva verket förmå!

Sant sjunger sångaren:

"Om alla kungar gå i rad med all sin makt och vilja, de kunna ej det minsta blad ens skapa på en lilja."

Psalmsångaren, som skrivit orden i vår text, han förstod sin egen ringhet och Guds oändliga storhet och makt. Läs igenom hela den sköna psalmen och se, hur sångaren lovar Herren för hans underbara gärningar och hur han giver honom äran för allt, som han kan se och uppfatta både i höjden och i djupet.

O, att vi alla lärde oss att inse vår egen ringhet och oförmåga och Guds kärlek, storhet och makt. Av honom bero vi i allt. Bonden skulle plöja, så och arbeta förgäves på sin åker om inte Gud gåve växten. Fiskaren, som kastar ut sina nät till fångst, likaså.

"Alla vänta efter dig, att du skall giva dem deras mat i rätt tid", säger psalmisten.

Det är nog inte så väl i vår tid att alla vänta efter Herren, nej, många tycka sig så stora och mäktiga att de reda sig honom förutan, men alla äro vi dock beroende av Gud. Om han bara drager sig undan en dag och lämnar oss åt oss själva så är det ute med oss.

Tänk så tryggt att ha en sådan mäktig Gud att hålla sig till! Vad skulle vi då frukta för? Ingen kan ens kröka ett hår på vårt huvud hans vilja förutan. Må vi bliva lika förståndiga som psalmisten och prisa, lovsjunga och tacka Herren för all hans godhet och nåd emot oss. En tacksam, ödmjuk människa, som känner sin egen ringhet och Guds storhet, är en glad och lycklig människa. Och lyckliga vilja vi alla vara.

S. W.

När jag reste på bröllop.

Jag undrar om Ni komma ihåg mig. Jag bor i Wuchang i Kina, men jag är ingen kines. Min mamma skrev om mig i fjol i n:r 32 av Barnavännen. Då kallades jag Navsan, men nu är jag stor och ska snart fylla 6 år, så nu vill jag heta Tora, för det är mitt riktiga namn. Men jag ska tala om en hemlighet för Er, det är inte jag själv som skriver det här utan bara min mamma som låtsar att jag gör det; men det gör detsamma, för jag var i alla fall med om alltihop.

Tant Ester Carlsson och farbror Ivar Samuelsson skulle ha bröllop i Hwangchow, och pappa och mamma och jag tänkte resa dit. Men det hade närapå inte blivit mer än en tanke, för på fredagseftermiddagen när vi skulle fara över Jangtsekiang så blåste det så att nästan inga båtar voro ute på floden, och över floden måste vi till Hankow, för där skulle vi gå ombord på den stora ångbåten. Vårt hus ligger så högt att vi kan se ut över floden, fastän det är ett bra stycke dit. I vackert väder är det tusentals med större och mindre båtar i rörelse där, men när det blåser hårt är det farligt för små båtar. Den dagen sågo vi knappt några båtar alls ute. Likväl gåvo vi oss iväg för att göra ett försök. Från missionsstationen här åkte vi richsha, en sådan där kärra, som har 2 höga hjul och en karl, som springer och drar. Det är väldigt roligt att åka i sådana tycker jag, bara man inte kör ihop med andra. Det kan man lätt göra för det är fullt av sådana kärror på gatorna. Gatorna äro också alldeles för smala och ändå springa karlarna som dra kärrorna rätt fort. När vi åker eller gå på gatorna bruka alltid de kinesiska barnen ropa: "Titta på utländska barnungar!" Ibland kasta de småsten eller annat skräp efter oss.

Ibland spotta de efter oss, men de allra flesta skratta mot oss, små utländska barn, och äro vänliga mot oss. De tycka nog att vi se lustiga ut. På många ställen ropa barnen en ramsa som de visst kunna över hela staden: "Utlänning, ge mig pengar! Ta fram en hel näve full och strö ut, så ska jag köpa både åsna och häst." Men det ropa de till pappa och mamma och det är bara på skoj. De tro visst att alla utlänningar är förfärligt rika och alltid ha fickorna proppfulla med pengar. När vi reste den dagen ropade de precis som de alltid bruka.

När vi kommo ned till floden var den alldeles tom på småbåtar, de lågo alla vid stränderna och väntade på bättre väder. Endast ett par större ångslupar gingo fram och tillbaka. Många människor gingo av dem, då de löpte in till bryggan, och lika många var det som skulle på när de skulle gå igen. Pappa och mamma säga att kineserna äro förfärligt oförsiktiga, de bry sig inte ett dugg om hur många passagerare de ta på en båt, så många som kunna tränga sig på, få följa med. Det är riktigt otäckt ibland. — Det gungade bra, men vi kommo lyckligt över. Pappa tog så våra saker och for med dem i en liten roddbåt längs stranden direkt till den stora ångbåten, men mamma och jag äro inte vidare förtjusta i roddbåtar då det stormar (fastän just intill land var det ju bättre) så vi gingo i land och gingo på gatan i stället. En farbror följde också med oss.

Det ställe där vi gingo i land är alldeles uppe i kinesstaden. Ni kanske inte veta att Hankow, som är en stor stad, kan delas i två delar, den kinesiska och den utländska. Den kinesiska har trånga och smutsiga gator och massor av människor myllra där. Den utländska har stora fina hus och breda gator och är som en stad i Europa, utom det att större delen av människorna som gå på gatorna äro kineser. Vi gingo i land i den kinesiska delen av staden men skulle till den utländska. På gatan fingo vi se något som vi tyckte var så skamligt. En soldat ville åka i en sådan där ricksha, men dragaren ville inte låta honom åka. Han visste förstås, att många soldater äro så elaka, att när de ha åkt aldrig så långt så betala de ändå inte ett öre, och därför brydde han sig ej om att låta honom åka. Men soldater i Kina låta ej behandla sig hur som helst och den här soldaten var ej heller att leka med. Han slog till mannen. Men denne, som var stor och stark gav sig inte, han ville inte dra soldaten. Då tog soldaten sin stora, tunga kinesiska paraply och slog ett förfärligt slag rakt i huvudet på honom, och så lyfte han upp foten och gav honom en väldig spark i magen. Mannen sjönk först ihop och blev alldeles blek, men så rätade han ut sig så gott han kunde, och sade: "Nej, jag drar Er inte i alla fall." Mamma och jag skulle just gå förbi. Mamma blev rädd att soldaten, som nu var alldeles rödblå i ansiktet av ilska, skulle fullkomligt slå ihjäl mannen, så hon kunde ej låta bli att stanna ett ögonblick och säga till soldaten: "Men är Ni inte en människa, efter Ni kan behandla honom så grymt." Om han skämdes eller vad det var vet jag inte, men han kastade ett häpet öga på mamma och så skrek han till mannen: "Jaså, vill du inte dra, så dra inte då", och så gick han. Jag tyckte det var otäckt.

När vi kommo till utländska stadsdelen gingo vi till Lutherska hemmet. Det är ett stort hus, där folk kan få äta och bo då de resa igenom Hankow. Där är det mycket roligt. De ha ett särskilt stort hörnrum som är som en mycket stor balkong. På den balkongen få vi barn leka och där kunna vi sitta uppkrupna och se på bilar och annat trevligt. Inte kunna vi trilla ner heller, för där är järngaller för.

(Forts.)

Färdig till start.

Han står färdig, som en katt till språng,
varje muskel spännes, strax går starten.
Har han bara kommit väl i gång,
blir det säkert inget fel på farten.

Vig han är, med muskler liksom stål
fast är blicken, framåt endast ser han,
fram mot vädjobanans fjärran mål
och av segervisshet redan ler han.

Ty sin unga kraft han känner väl,
vet hur snabb hans fot är van att springa,
han är stark till kropp och stark till själ,
intet kan hans segertro betvinga.

Trygg han står på vädjobanans mark,
ty han vet, han först till målet hinner.
Den som vet sin styrka, han är stark,
den som tror på seger, segern vinner.

Farbror Lars.

På långresa.

Kanske någon tycker att det är långt att resa från Uppsala till Stockholm eller från Göteborg till Malmö. Men det tycker *inte* någon av dessa som äro här på kortet. De komma från *Ostasien* eller *Ostindien* och fara till sina hem i Tyskland eller Sverige. Nästan alla äro de missionärsbarn och följa med sina föräldrar, som skola hem och vila en tid. Sedan kanske barnen resa tillbaka igen. De vilja naturligtvis helst vara hos sina kära föräldrar, även om det skulle vara aldrig så långt borta från fosterlandet.

Hur många av eder ville resa denna långa väg?

Eder vän *J. S—m.*

Tacksamhet gör rik.

En bondhustru stod vid bybrunnen och pumpade upp vatten. Solen sken, vattnet glittrade som silver, överallt syntes glädje rå, och glada voro barnen, som skyndade till skolan. Men bondhustrun stod mitt i solskenet med ett ansikte så surt som om hon druckit ättika.

Då kom pastorn gående, hälsade och sade: "God morgon, Anna-Greta, hur står det till?"

"Ingen bryr sig om hur det står till med sådana som vi", sade hon och suckade.

"Är det inte bra då? Har ni inte vaknat friska och krya i dag?"

"Jo, nog har jag det."

"Är er man sjuk då?"

"Nej, då. Han är sällan sjuk."

"Göra barnen er bekymmer?"

"Vi kunna inte klaga på dem. De äro snälla och flitiga."

"Är det något fel med husdjuren då?"

"Nej, både i stall och ladugård är allt väl."

"Här står ni, Anna-Greta, vid brunnen och ser så sur ut som om ni druckit ättika. Och ändå är Guds nåd så väldig över er alla. Har ni i dag tackat honom för att allt står väl till i ert hus?"

Hon skakade på huvudet. "Nej, herr pastor."

"Gör det då genast, ty ni har verkligen mycket att tacka för. Jag skall berätta en sann händelse för er.

I en stor stad i Amerika skulle en kongress hållas, vid vilken också två vänner skulle träffas. Bådas gårdar lågo långt från staden. De hade att rida genom vilda öknar, över branta berg och strida strömmar. När de träffades sade den ene:

"Det var närapå att vi inte fått träffa varandra. Min häst halkade på en smal spång och det var på ett hår när att vi båda störtat i den brusande strömmen. Som genom ett under kommo vi upp på stranden. O, jag har så mycket att tacka Gud för."

"Ännu mer bör jag då tacka honom", sade vännen, "ty mig har intet ont hänt."

"Lär nu", sade pastorn, "hur mycket vi ha att tacka Gud för, när varje dag förflyter lugnt och intet ont händer.

Tacksägelse gör: oss själva rika och lyckliga samt fyller våra hjärtan med ljus. Tacksägelse behagar också Gud, ty det heter: "Den som offrar tack, han ärar mig."

Vi hoppas, att Anna-Greta tog lärdomen åt sig. Det behöva vi också göra.

Martyrers dödsmod.

Då skarprättaren var i begrepp att tända det bål, på vilket Hieronymus av Prag skulle brännas, gick han bakom den kristne martyren, men denne ropade till honom: "Min vän, kom hit och tänd på veden framför mina ögon. Hade jag fruktat denna syn, skulle jag aldrig hava kommit till denna plats, då jag lätt kunnat undvika det." Bålet tändes, den fromme, modige troshjälten sjöng en psalm, vilken snart tystades av lågorna som slogo upp omkring honom.

Det berättas likaledes om aposteln Andreas, att han, då de skulle korsfästa honom, utropade: "Välsignade kors, för Jesu Kristi skull"! Han tänkte helt visst i denna stund på sin Herre och Mästare, som lidit döden, rättfärdig för orättfärdiga.

Vi behöva icke i närvarande tid bekräfta vår tro på detta sätt, men då vi läsa om dessa hjältar i tro och tålamod, som icke aktat sitt liv, då det gällt bekännelsen av Kristi namn, må vi väl på allvar fråga oss: Huru skulle vi bestå om vi sattes på sådana prov? Och vad hava *vi* försakat för vår Herre och Frälsare, som utgivit sig själv för oss?

Sutterhöjdens söndagsskola.

En hjärtlig hälsning från Söndagsskolan i Sutterhöjden, Nyeds socken i Värmland, som snart kan fira 50-årsjubileum. Vi tacka för alla kära hälsningar vi fått mottaga och önska Guds rika välsignelse över söndagsskolorna över hela vårt land.

J. W.

Sillingsfors söndagsskola.

Vi vilja här i Barnavännen presentera vår lilla söndagsskola i Sillingsfors. Här har bedrivits söndagsskola i över 30 år och vi har haft glädjen få se, att arbetet ibland de små ej har varit förgäves. Vi sända härmed vår varma hälsning genom Sveriges bygder till alla söndagsskolor med barn och lärare och vi önska eder alla Guds rika välsignelse. Må Herren få leda oss alla, så att vi en dag får mötas därhemma, bärjade för evigt, där vi skola få se många kärvar inbärgade i den himmelska ladan såsom en frukt av vårt ringa arbete ibland de små.

Lärarne.

Sillingsfors söndagsskola.

Bibelläsning

för veckan 30 aug.—5 sept.

(Ur Sv. Bibelläsningsförbundets textlista.

Eftertryck förbjudes.)

30 M. Ps. 115: 1—18. Herren i himmelen.

31 T. Jer. 10: 10—16. Skaparen.

1 O. Joh. 1: 1—6. I begynnelsen var Ordet.

2 T. 1 Mos. 2: 8, 9, 15—25. Människan, skapelsens krona.

3 F. Apg. 17: 22—31. Vi äro hans släkte.

4 L. 1 Tess. 4: 13—18. Människans odödlighet.

5 S. 1 Mos. 1: 1—5, 26—31. Skapelsen.

Söndagsskoltexter.

Söndagen den 5 sept.

SMÅBARNSAVDELNINGEN.

Elisa renar en spetälsk. 2 Kon. 5: 1—14.
Minnesvers: Mina läppar skola prisa dig. Ps. 63: 4 b.

MELLANAVDELNINGEN.

Skapelsen. 1 Mos. 1: 1—5, 26—31.
Minnesvers: Huru mångfaldiga äro icke dina verk, o Herre! Med vishet har du gjort dem alla. Jorden är full av vad du har skapat. Ps. 104: 24.

ÖVRE AVDELNINGEN.

Bröllopet i Kana. Joh. 2: 1—12.
Minnesvers: Så skall och min Gud, efter sin rikedom, i fullt mått och på ett härligt sätt i Kristus Jesus giva eder allt vad I behöven. Fil. 4: 19.

Svenska Tryckeriaktiebolaget, Stockholm 1926